

ת"ד 7171/08/13 - מדינת ישראל נגד מאיר צרויה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 מאי 2014

ת"ד 7171-08-13 מדינת ישראל נ' צרויה

בפני כב' השופט רועי פרי

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד אשר סיבוני

נגד

מאיר צרויה

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, גרימת נזק ואי הבטחת בטחון הנוסעים באוטובוס - הכל בניגוד לתקנות 21(ג) בהקשר עם תקנה 439(ג), תקנה 21(ב)(2) ותקנה 436 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
2. למקרא כתב האישום, עולה כי ביום 27.6.13, בשעה 20:10 בערב, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי ברחוב ארלזרוב 53 בתל אביב, ממזרח למערב, ועצר בתחנה שבמקום. אותה שעה, החלה לאה מוצפי (להלן: "**הנוסעת**") לרדת מהדלת האחורית של האוטובוס לכיוון המדרכה. בעת ירידת הנוסעת כאמור, סגר הנאשם את דלתות האוטובוס תוך פגיעה בגופה, וכשפתח את הדלתות נפלה הנוסעת על הכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלה הנוסעת.
3. נטען ע"י התביעה כי הנאשם נהג בחוסר זהירות, בכך שלא נקט באמצעי זהירות סבירים להבטחת בטחון הנוסעים באוטובוס ולא אפשר לנוסעת לרדת בבטחה למדרכה.
4. בישיבת ההקראה, כפר הנאשם כי סגר את דלתות האוטובוס על הנוסעת בעת ירידתה, שכן עימה ירדו עוד 10 נוסעים ואזי גם הם היו נפגעים מהדלתות. הנאשם טען כי המדובר בנוסעת "**קשישה, נמוכת קומה מאוד, זאת הייתה שעת חשיכה, בתחנה המדוברת, והבוחן רשם הכל, ישנו בתחנה עץ אקליפטוס ענק שלא מאפשר לי להתקרב עד למדרכה ולכן המרחק בין דלת האוטובוס למדרכה היה בין 20-30 ס"מ. כלומר הגברת לא ירדה למדרכה אלא לכביש. כאשר היא ירדה**

ואחזה בידית וגופה כבר היה מחוץ לאוטובוס, כאשר במראה הימנית שלי, במצב שאני יושב, היא פשוט נעלמה לי מהמראה בגלל המידה שלה. וכשהיא עמדה על הכביש ולא באוטובוס, שהיא עדיין אוחזת בידית הפנימית של הדלת בחלק התחתון של הידית, סגרתי את הדלתות, מיד איך שהנוסעים קראו לי לפתוח את הדלת, פתחתי, היא מהבהלה משכה את ידה לאחור ונפלה אחורה למדרכה" -

ע' 3, ש' 8-15.

הנאשם טען כי נקט בכל האמצעים הסבירים.

יריעת המחלוקת

5. כאמור אין מחלוקת כי הנאשם נהג באוטובוס במקום ובזמן ועצר בתחנה ברחוב ארלוזורוב 53 בתל אביב, כאשר הנוסעת האמורה ירדה מהאוטובוס.

המחלוקת הינה באיזה שלב סגר הנאשם את דלתות האוטובוס והאם נקט בכל אמצעי הזהירות המתבקשים כדי להבטיח בטחון נוסעיו ומניעת פגיעה בהם.

אליבא דתביעה, הנאשם סגר את דלתות האוטובוס, בעת שהנוסעת ירדה במדרגות של הדלת האחורית, דהיינו שהיתה עוד בתוך האוטובוס.

אליבא דנאשם, סגר את הדלתות שהנוסעת היתה כבר מחוץ לאוטובוס על גבי הכביש, בין הדלתות למדרכה, וכתוצאה מאחיזתה בידית הפנימית של הדלת, מהבהלה היא משכה ידה לאחור ונפלה על המדרכה.

פרשת התביעה

6. מטעם התביעה העידה הנוסעת, גב' מוצפי, הבוחן המשטרתי רס"ר רועי שפיגלר ושוטרת נוספת שהגיעה למקום האירוע, רס"ל אנסטסיה מירוננקו.

התיעוד הרפואי, בעניינה של הנוסעת הוגש בהסכמה (ת/1).

7. הנוסעת, גב' לאה מוצפי, העידה כי: "באתי לרדת מהאוטובוס, נסגרה הדלת עלי והתחלתי לצעוק, פתח את הדלת ונוסעים היו באוטובוס גם צעקו ונפלתי. זהו. הייתי חצי גוף בחוץ וחצי גוף באוטובוס. הייתי נוסעת באוטובוס, וירדתי וכשחצי גוף היה באוטובוס וחצי גוף בחוץ נסגרה הדלת, צעקתי וצעקו הנוסעים ואז הוא פתח את הדלת ונפלתי על הרצפה על הראש" - ע' 5, ש' 10-13. טוענת שמד"א לקח אותה לבית חולים. האוטובוס עמד.

בחקירתה הנגדית דחתה העדה את טענת הנאשם כי הדלתות לא נסגרו עליה. העדה הדגימה כיצד ירדה מהדלת האחורית (הדגימה ירידה אלכסונית). טענה כי פניה היו לכיוון הנהג ולא גבה, ירדה מדרגה והדלת נסגרה **שהייתה באוטובוס** - ע' 6, ש' 18-20. צעקה וצעקו הנוסעים ואז שהנאשם פתח את הדלת נפלה לרצפה מחוץ לאוטובוס על ראשה.

טענה כי אחזה בחלקה העליון של ידית הדלת. לא זכרה מה לבשה ולא זכרה היכן היו רגליה שירדה מהאוטובוס.

8. מהתיעוד הרפואי, בעניינה של הנוסעת **(ת/1)**, עולה כי מדובר באישה בת 83, שלדבריה, בעת שירדה מהאוטובוס נסגרה עליה הדלת והיא נפלה ונחבלה בראשה מעץ. באזור אונה אוקסיפיטלית נמצא פצע לא מדמם, בהכרה. פונתה ע"י מד"א למיון איכילוב.

9. רס"ל מירוננקי, שהגיעה למקום לאחר פינוי הנוסעת לאיכילוב ערכה דו"ח פעולה **(ת/2)**.

בהתאם לדו"ח שמעה את שאירע משוטר, בשם גבי, שהוא גם המודיע, בהתאם לדו"ח, שנסע באוטובוס וראה כיצד האישה נפלה מהאוטובוס. פונתה לאיכילוב. השוטר מסר כי הנהג סגר את הדלת על ידה של הנוסעת והיא נפלה על הראש על המדרכה.

לדברי הנאשם: הנוסעת ירדה מהדלת האחורית ובדלת עמדו הרבה נוסעים **"והיא כנראה החזיקה את הדלת, כשהיתה ברצפה לא ראיתי אותה במראה איך שנשמעה צעקה פתחתי דלת והיא נפלה"**.

מציינת כי מדובר באוטובוס מלא וכי האוטובוס לא הוזז ממקומו.

בחקירתה הנגדית, אישרה השוטרת, שלבשה בעת האירוע חליפה זוהרת, לא ראתה את הנוסעת, שכן הגיעה למקום לאחר שזו פונתה לביה"ח.

10. הבוחן רס"ר רועי שפיגלר, ערך את דו"ח הבוחן והסקיצה **(ת/4)**, צילם תמונות במקום **(ת/3)**, ערך מזכר **(ת/6)**, תרשים המקום **(ת/7)**, תרשים שדה ראיה **(ת/8)** וגבה הודעת הנאשם **(ת/9)**.

בהתאם לדו"ח הבוחן ערך הבוחן ניסוי שדה ראיה ממושך הנהג באוטובוס, במקום האירוע, דרך מראה אמצעית ובמהלך הניסוי הבחין בשוטרת (רס"ל מירוננקי שהוצבה כנוסעת) שעמדה בתוך האוטובוס בדלת האחורית. במהלך ניסוי שדה הראייה השני, השוטרת עמדה מחוץ לאוטובוס ולא ניתן היה להבחין בה דרך מראות האמצע של האוטובוס. הבוחן הציב את הנהג מחוץ לאוטובוס ודרך מראת ימין חיצונית ניתן היה להבחין בו. כמו כן ערך ניסוי כאשר הנהג יושב במושב הנהג והבוחן נמצא בולט, מחוץ לדלת האחורית 15 ס"מ, והנהג הבחין עם המראה הימנית בבוחן. כמו כן מציין הבוחן, כי דרך מראת ימין מהפינה האחורית של האוטובוס, הנהג הבחין עד למרחק של 1.5 מטרים.

מסקנת הבוחן בדו"ח, כי מקום נפילת הנוסעת על המדרכה בסמוך לדלת האחורית של האוטובוס, על פי מיקום האוטובוס והצבעת הנהג.

"אני קובע כי האוטובוס היה בעמידה כאשר הנוסעת הייתה במהלך ירידתה מהדלת האחורית של האוטובוס וזאת על פי עדות נהג הרכב וכן עדות הנוסעת. מתוך חומר החקירה ומתוך ניסוי שדה הראייה שערכתי אני קובע כי נהג האוטובוס יכול היה למנוע את התאונה אם היה מסתכל במראה הימנית חיצונית של האוטובוס, והיה מבחין בנוסעת כאשר היא במהלך ירידתה מהאוטובוס, ולא היה סוגר את הדלת אשר נסגרה על הנוסעת, ולאחר פתיחתה הנוסעת נפלה לעבר המדרכה".

יודגש כי הבוחן שוחח עם השוטר גבי (ת/6), אשר למעשה לא הבחין בתאונה, אלא ראה את הנוסעת רק שהיתה על הכביש מול העץ ולא הבחין כיצד הגיעה למצבה.

יוער כבר עתה, עסקינן בעדות שמיעה, שאני מתעלם לחלוטין ממנה.

יחד עם זאת, יש במזכר זה לשפוך אור על תיאור פעולה חקירתית, שביצע הבוחן, באשר לאפשרות איתורו של עד ראיה נוסף לאירוע (שהוזכר כאמור בדו"ח הפעולה של השוטרת - ת/2), שלבסוף הוברר שלא ראה את קרות האירוע.

מהתמונות שצילם הבוחן (ת/3) וכן מהתרשים (ת/7) - עולה כי הנאשם עצר את האוטובוס, במקום האירוע, כאשר הדלת האחורית הינה מול עץ, מול ערוגת העץ, ובאופן שאינו צמוד למדרכה (ראו תמונות 1, 2, 3, 5, 6, 7), בהתאם לתרשים המרחק בין האוטובוס למדרכה היה 0.4 מטרים. בסמיכות למקום עמוד תאורה ופנים האוטובוס מואר.

ת/8 - בהתאם לתרשים שדה הראייה, שערך הבוחן, קיים שדה ראייה של 1.5 מטרים מדופן ימין של האוטובוס, דרך מראה חיצונית ימנית.

הודעת הנאשם (ת/9) - הנאשם מסר לבוחן ביום האירוע כי הגיע לתחנה ברחוב ארלזרוב, פתח את הדלתות ושראה שכולם ירדו סגר את הדלתות, שמע את הנוסעים צועקים ופתח את הדלת **"והיא כנראה הרפתה מהדלת ונפלה למדרכה...ראיתי את הגברת עומדת על רגליה ואומרת נפלתי..."**

הציע להזמין אמבולנס, בתחילה סרבה ושוטר שהיה באוטובוס הציע לה להתפנות עם אמבולנס. היה חושך, תאורת הרחוב פעלה. טוען שלאור גובהה של הנוסעת, בגדיה לא הצליח לראות את הנוסעת גם דרך המראה הימנית.

נהג אוטובוס משנת 1995.

לא הזיז את האוטובוס לאחר התאונה. מאשר שהדלתות היו תקינות.

בדק בתחילת היום שהמראות מכוונות. נשאל אם יש חיישן לדלתות במקרה של סגירה על נוסע ומשיב: **"לא שאני מכיר"** - ש' 43-44.

ראה את הנוסעת לראשונה רק כאשר ירד מהאוטובוס. שפתח את הדלתות חלק מהנוסעים ירדו מקדימה וחלקם מאחור. לאחר מכן טוען שהסתכל במראות ולא ראה איש. טוען שהנוסעת לבשה משהו כהה.

הנוסעים הסבו את תשומת ליבו ואמרו: "נהג תפתח ואז אני פתחתי הדלת האחורית".

הבוחן מטיח בנהג שלפי ניסוי שדה הראייה, ניתן להבחין דרך המראות הפנימיות בדלת האחורית ובשוטרת (אנסטסיה) שנמצאת שם. כאשר זו יוצאת החוצה לא ניתן להבחין בה, אולם דרך המראה הימנית חיצונית ניתן להבחין בהולך רגל. לפיכך, נשאל מדוע לא הסתכל במראה הימנית וכך היה מונע את התאונה, והיה רואה שיש נוסע שעדיין לא סיים יציאתו מהאוטובוס - הנאשם השיב: "אני הסכלתי במראה הימנית ולא ראיתי אותה" - ש' 70.

11. בחקירתו הנגדית של הבוחן, הטיח בו הנאשם, כי קיימים פערים בין ניסוי שדה הראייה שערך לבין המצב בשטח, שכן מדובר בנוסעת נמוכה, שלבשה בגדים כהים, במצב של אוטובוס מלא בנוסעים ובקבוצה שירדה בתחנה ואילו הבוחן ערך ניסוי עם אוטובוס ריק ועם שוטרת לבושה אפודה זוהרת.

הבוחן עמד על כך שניתן לראות בתמונות שאין שום דבר שיכול להפריע לשדה הראייה גם דרך המראה הימנית חיצונית וגם דרך המראות הפנימיות.

"הנוסעת ירדה עם עוד נוסעים, אין הבדל ביני לבינה. שדה הראיה הוא לאורך כל דופן ימין. המראה מטר וחצי מהדלת וניתן לראות את הכל. אומנם אני יותר גבוה מהנוסעת אך מכאן ועד למטה ניתן לראות את הכל. הגובה הוא לא משמעותי ברגע שאתה מסתכל על מראה" - ע' 10, ש' 12-27.

הנאשם טען כלפי הבוחן כי הדלת האחורית **"אינה בשליטה מסוימת"** ויתכן ולא ראה בשל כך את כף ידה של הנוסעת מונחת על הדלת, והבוחן השיב: **"אם היא לא בטיחותית מדוע הורדת נוסעים שם? אם אתה לא מרגיש בטוח להוריד נוסעים דרך הדלת האחורית, זכותך המלאה לא לפתוח דלת אחורית ולפתוח רק דלת קדמית"** - ע' 11, ש' 5-1.

הנאשם טען כי החיישנים שבדלת האחורית לא היו תקינים, וטען כי אין הדבר באחריותו של נהג לבדוק, והטיח בבוחן שלא בדק את החיישנים של הדלת האחורית. לשמע טענה זו, השיב הבוחן, כי שאל את הנהג בחקירתו האם יש חיישן לדלתות במקרה של סגירה על נוסע והנאשם השיב: **"לא שאני מכיר"**, כמו כן בדק את תקינות הדלתות שהן נפתחו ונסגרות ונמצאו תקינות. כמו כן הנאשם מסר שכיוון את המראות בתחילת יום העבודה. הבוחן לא בדק את החיישנים - ע' 11.

הנאשם טען כי העץ במקום סוכך לעבר הכביש ומנע ממנו להיצמד למדרכה. הבוחן דחה טענה זו וקבע: **"אין שום עץ סוכך, אני מפנה לתמונה 2. אני לא רואה שום נגיעה של ענפים"** - ע' 12, ש' 16-20.

הבוחן דחה את טענת הנאשם כי היה מצב של חשיכה, וטען כי מקום האירוע מואר בתאורת פנסי רחוב, אור מהחנניות וכן באור מתוך האוטובוס והדבר לא היווה הפרעה לראות את הנוסעים.

פרשת ההגנה

12. הנאשם העיד להגנתו.

טען כי עצר את האוטובוס בעצירה מוחלטת בתחנה ברחוב ארלזרוב 53, האוטובוס היה מלא בנוסעים, ירדה קבוצה של 10-12 נוסעים ובתוכם הגברת.

השתמש בכל האמצעים שאנשים יעלו וירדו בבטחה. "הגברת לצערי הרב, עקב הממדים שלה, עקב המרחק של האוטובוס מהמדרכה, בפוזיציה שהיא ירדה ואני זהיתי את יציאתה מהאוטובוס ועניין כף היד שלה שהחזיק את הדלת לא ראיתי ולכן סגרתי את הדלתות. ברגע ששמעתי את צעקת הנוסעים לפתוח את הדלת, פתחתי מיד את הדלת" - ע' 13, ש' 29-32.

טוען כי גומיות הדלתות נועדו למנוע כל נזק ומה שקרה שהדלת נסגרה על כף היד והתגובה הטבעית שלה הייתה בהלה ושפתח את הדלת "והיא מהבהלה משכה את עצמה לאחור וכך היא נחבלה בחלק האחורי של ראשה".

13. בחקירתו הנגדית, ציין הנאשם כי לא התמקד בנוסעת, שכן הייתה חלק מקבוצה שירדה ולא ראה את אחיזתה בדלת וראה אותה לראשונה רק שירד מהאוטובוס.

משכך נשאל כיצד הטיח בנוסעת שהיתה עם הגב אליו, אם לא ראה את ירידתה כלל, ציין כי ראה את הנוסעת שרועה על הכביש רק אחרי שירד מהאוטובוס.

הנאשם עמד על כך שישנם פערים בין ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן למצב האמיתי,

ושב והפנה לחייוש למניעת הילכדות.

דין והכרעה

14. לאחר ששמעתי את העדים בתיק זה, עיינתי במוצגים שהוגשו לעיוני, קראתי דפי פרוטוקול ושמעתי עדות הנאשם וטענותיו, הגעתי לכלל מסקנה כי התביעה השכילה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם במידת הנטל המוטל על כתפיה.

15. העבירות המיוחסות לנאשם הינן מסוג אחריות קפידה. אין ספק שהנאשם לא ביקש ולא התכוון לפגוע

בנוסעת, ומשכך יש לבדוק אם עשה ככל שניתן כדי למנוע את העבירה, וכאמור הטוען טענה כאמור - עליו הראיה - סעיף 22(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

(בעניין סיווגן של עבירות הקבועות בתקנות התעבורה כעבירות מסוג אחריות קפידה ראו: ר"ע 213/83 אסולין נ' מדינת ישראל; רע"פ 4010/04 עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל; רע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה [פורסם בנבו]).

16. הנוסעת, גב' מוצפי, הותירה בי רושם חיובי.

עסקינן באישה מבוגרת, שהתרשמתי שתיארה את אשר חוותה, תוך שלא ביקשה להוסיף או להעצים מהפרטים, הדגימה בבית המשפט את אופן ירידתה מהדלת האחורית שבאוטובוס, והתעודה הרפואית בדבר הפגיעה בראשה מחזקת את גרסתה (ת/1).

"באתי לרדת מהאוטובוס, נסגרה הדלת עלי והתחלתי לצעוק, פתח את הדלת ונוסעים היו באוטובוס גם צעקו ונפלתי. זהו. הייתי חצי גוף בחוץ וחצי גוף באוטובוס. הייתי נוסעת באוטובוס, וירדתי וכשחצי גוף היה באוטובוס וחצי גוף בחוץ נסגרה הדלת, צעקתי וצעקו הנוסעים ואז הוא פתח את הדלת ונפלתי על הרצפה על הראש" - ע' 5, ש' 10-13.

גרסתה של העדה לא נסתרה בחקירה הנגדית, והתרשמתי שסיפרה אמת, תוך שלא ביקשה לגמול לנאשם על מעשיו: **"אני גם לא רוצה שיאשימו אותך זה מאלוהים" - ע' 6, ש' 16.**

לפיכך אני קובע כממצא, לאור העדפת גרסתה של עדה זו, על פני גרסת הנאשם שלמעשה לא ראה את הנוסעת כלל כדבריו, אלא רק לאחר שירד מהאוטובוס, כי בעת שירדה גב' מוצפי, מהדלת האחורית של האוטובוס סגר הנאשם את דלתות האוטובוס על גופה, כשמחצית מגופה באוטובוס ומחצית כבר מחוצה לו, ולאחר שצעקה וצעקו הנוסעים, פתח את הדלתות והנוסעת נפלה ונחבלה.

17. הבוחן רועי שפיגלר, הותיר בי רושם חיובי, כבוחן מקצועי, שביקש לבצע עבודתו נאמנה.

אומנם, ובנקודה זו צודק הנאשם, בביצוע ניסוי שדה ראייה יש לכוון עד כמה שיותר לנתוני האמת, ובשים לב למימדי גופה הקטנים של גב' מוצפי, ראוי היה להשתמש באדם שממדי גופו קטנים לצורך הניסוי.

יחד עם זאת, לאור המסמכים שערך הבוחן ובמיוחד התמונות שצילם, מקובלת עלי קביעת הבוחן כי: **"הנוסעת ירדה עם עוד נוסעים, אין הבדל ביני לבינה. שדה הראיה הוא לאורך כל דופן ימין. המראה מטר וחצי מהדלת וניתן לראות את הכל. אומנם אני יותר גבוה מהנוסעת אך מכאן ועד למטה ניתן לראות את הכל. הגובה הוא לא משמעותי ברגע שאתה מסתכל על מראה" - ע' 10, ש' 12-27.**

לאור הדברים אני קובע כי היה קיים שדה ראייה כאמור, מהמראות הפנימיות כלפי פנים האוטובוס באשר לנוסעים המצויים במפתן הדלת האחורית ודרך המראה הימנית חיצונית כלפי חוץ, במרחק של עד מטר וחצי מדופן ימין.

יודגש כי הנאשם טוען כי הנוסעת ירדה למרווח בכביש, שבין דלתות האוטובוס למדרכה, מרווח זה עפ"י מדידת הבוחן הינו 0.4 מטרים (7/ת) ולאור רוחב שדה הראייה שמצא ומדד הבוחן, מרווח זה מצוי בתחום שדה הראייה ומכוסה על ידו.

18. אני קובע כי מקום עצירת האוטובוס מול העץ והערוגה בו הינו מצוי ובמרחק מהמדרכה, הגדילה את הסיכון לבטחון ירידת הנוסעים מהדלת האחורית (ראו ת/3).

19. באשר לטענת הנאשם בדבר חיישני הדלתות שלא פעלו, לרבות טענותיו הטכניות באשר לאוטובוס - הדברים אינם בידיעתו השיפוטית של בית המשפט. במידה והנאשם רצה לטעון טענות מסוג אלה, היה עליו להוכיחם באמצעות מומחה מטעמו בתחום הטכני, ראייה שכזו לא הובאה בפני - ע' 13, ש' 17-18 (ראו והשוו רע"פ 2648/14 יעקב ביריוטי נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.14, שם הוגשה מטעם ההגנה חוו"ד מהנדס).

הבוחן בדק את הדלתות ומצאן תקינות. הבוחן שאל את הנאשם, בזמן אמת, האם קיים חישן לדלתות במקרה של סגירה על נוסע, והנאשם השיב: "לא שאני מכיר" -

ת/9, ש' 43-44.

גם אם היו קיימים חיישנים כאלה וגם אם לאו, גם אם היו תקינים וגם אם לאו, הדבר אינו פוטר את הנאשם מאחריותו לבטחון עליית וירידת נוסעיו מהאוטובוס.

אמצעי טכני, כזה או אחר, יכול להוסיף לבטיחות, אך אינו יכול לפטור נהג מאחריותו המלאה לבטחון נוסעיו ושלומום ובטחונם של משתמשי הדרך, בעטייה של נהיגתו.

משול הדבר לנהג שנסע לאחור ופגע בהולך רגל - שיטען כי היות ורכבו היה מצויד בחיישני רוורס, הוא אינו אחראי לפגיעה. אין הדבר מתקבל על הדעת.

הנאשם מפנה בדבריו לתקנות 306 ו-407 לתקנות התעבורה, אולם אין באמור, ביחס לבעל רשיון קו, כדי לפטור נהג אוטובוס בפועל לדאוג שהוא נוהג באוטובוס תקין ובתוך כך להבטיח שלומם ובטחונם של נוסעיו בעת עליה וירידה ממנו.

הנאשם ריכז טיעוניו באותם חיישנים, אולם נראה כי העיקר המצוי בתחום אחריותו המיוחדת מצוי בתקנה

439(ג) לתקנות התעבורה, הקובעת, כהיא לישראל:

"לא יסגרו הנהג והכרטיסן את הדלתות שנפתחו לצורך יציאת הנוסעים מן האוטובוס, אלא לאחר שהנוסעים סיימו לצאת מהאוטובוס ובאופן שסגירת הדלתות לא תפגע בנוסעים".

נהג אוטובוס שעומד לעצור בתחנה, יעצור בתחומי התחנה המסומנים עצירה מוחלטת, בצמוד למדרכה שבמקום ובאופן מקביל לה, במקום שאינו מסכן את בטחונם ושלומם של הנוסעים המבקשים לרדת מהאוטובוס או לעלות אליו.

לאחר עצירה מוחלטת ובטוחה כאמור, יפתח הנהג את דלתות האוטובוס, תוך שירכז מבטו ביורדים, באמצעות מראות פנים האוטובוס והמראה החיצונית ימנית, ורק שוידא שכל הנוסעים ירדו בשלום **והתרחקו** מהאוטובוס, כך שזה אינו מסכנם לרבות סגירת הדלתות, יסגור הנהג את דלתות האוטובוס.

בעת הורדת והעלאת נוסעים בשעות הערב יש להאיר את האוטובוס בתאורת פנים.

חלק מהתנהגות סבירה של נהג ציבורי העוסק בהסעת נוסעים, הינו בצפייה כי מבין הנוסעים ירדו גם אנשים מבוגרים או ילדים, שבשל ממדי גופם, עלולים המה להבלע בין קבוצת נוסעים המבקשת לרדת - על הנהג הסביר לתור אחר נוסעים שכאלה המבקשים לרדת, ולא לסגור דלתות האוטובוס עליהם, בטרם וידא שכל הנוסעים ירדו ממנו, ואין נוסעים בקרבתו.

20. **מן הכלל אל הפרט -**

לאחר שהעדפתי את גרסת הנוסעת על פני גרסת הנאשם, תוך שגרסתה נתמכת בממצאי הבוחן ובמסמכים שערך, לרבות התמונות והתעודה הרפואית, אני קובע שעת ירדה גב' מוצפי, מהדלת האחורית של האוטובוס סגר הנאשם את דלתות האוטובוס על גופה, כשמחצית מגופה באוטובוס ומחצית כבר מחוצה לו, ולאחר שצעקה וצעקו הנוסעים, פתח הנאשם את הדלתות והנוסעת נפלה ונחבלה כאמור.

אני קובע כי עפ"י ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן, הנאשם יכול היה וצריך היה להבחין בנוסעת, אם היה מסתכל במראות הפנים ובמיוחד במראה הימנית חיצונית, ואזי לא היה סוגר את הדלתות עליה.

משכך, אני קובע כי הנאשם לא עשה ככל שניתן כדי למנוע את הפגיעה בנוסעת - כאמור בחובתו בהתאם לתקנות התעבורה והאמור בסעיף 22(ב) לחוק העונשין.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט אייר תשע"ד, 19 מאי 2014, במעמד הצדדים.